

Нашитѣ писатели

Иванъ Вазовъ — най-голъмиятъ български поетъ и писателъ. Роденъ въ гр. Сопотъ презъ 1850 год. Първоначалното си образование получилъ въ родното си градче, следъ това училъ въ Пловдивското епархийско училище. Ив. Вазовъ, презъ 1872 г. е билъ учителъ въ Мустафа-паша (днешниятъ Свиленградъ). Първото си стихотворение „Борътъ“ е написалъ презъ 1870 год. На нашитѣ абонати препоръчваме произведенията на народния ни поетъ, особено горещо го препоръчваме на малкитѣ новоосвободени българчета отъ Добруджа. Набелязваме най-интереснитѣ произведения: „Прѣпорецъ и гусла“, „Тжгитѣ на България“, „Хаджи Ахиль“, „Митрофанъ и Дормидолски“, „Единъ кжтъ на Стара-Планина“, „Немили-недраги“, „Великата Рилска пустиня“, „Въ недрата на Родопитѣ“, „Видено и чуто“, „Пъстъръ свѣтъ“, „Службогонци“, „Казаларската царица“, „Утро въ Банки“, „Свѣтославъ Тертеръ“, „Иванъ Александъръ“, „Легенди при Царевецъ“, „Бориславъ“, „Ивайло“, „Чичовци“, „Подъ игото“, „Нова земя“ и др. Последната стихосборка написана отъ Иванъ Вазовъ е „Люляка ми замира“.

Иванъ Вазовъ почина на 22 септември 1921 г. отъ разривъ на сърдцето. Преди нѣколко дни се навършиха 19 години отъ смъртта на народния поетъ Иванъ Вазовъ.

Христо Ботевъ — първиятъ български поетъ. Роденъ въ Калоферъ презъ 1848 г. Училъ при баща си Ботьо Петковъ, народенъ учителъ въ гр. Карлово, и въ Русия — гр. Одеса. Христо Ботевъ е учителствувалъ въ Бесарабия, Александрия и Измаилъ. Живѣлъ въ Букурещъ и Браила, гдето взима дейно участие при създаването на първия Централенъ революционенъ комитетъ. Той издава вестницитѣ „Дума на българскитѣ емигранти“, „Будилникъ“ и „Знаме“. Презъ 1876 год. Ботевъ организира чета отъ 200 души и на 17 май 1876 год. минава Дунавъ при с. Козлодуй съ насила завладѣния параходъ „Радецки“.

Три дни следъ това Хр. Ботевъ геройски загива въ бой за свободата на българския народъ, прогизанъ отъ вражески куршумъ въ Балкана, при върха Вола.

Поетическото дѣло на Ботевъ се състои отъ около двадесетъ стихотворения, отъ които най-известни сж: „Живъ е той, живъ е“, „Борба“, „Моята молитва“, „До моето първо либе“ — тия нѣколко творби сж недостигнати въ българската поезия.

Алеко Константиновъ е роденъ презъ 1866 г. въ гр. Свищовъ. Той е най-голъмиятъ български писателъ — сатирикъ и хумористъ. Завършилъ е образованието си въ Русия. Пжтуването му до Парижъ, Прага и Чикаго му дава изобиленъ материалъ за дветѣ му книги „До Чикаго и назадъ“ и „Бай Ганю“. Написалъ е много разкази и фейлетони съ псевдонима Щастливецъ.

На 11 май 1897 год. бѣ убитъ по невнимание между Пазарджикъ и Пещера.

Любенъ Каравеловъ — роденъ презъ 1837 г. въ гр. Копривщица. Виденъ български писателъ и публицистъ и голѣмъ деецъ преди освобождението.

Другаръ на Левски и Ботевъ. Издава вестницитѣ „Свобода“ и „Независимостъ“. Редактиралъ е и „Детска библиотека“. Л. Каравеловъ е авторъ на редица разкази и повести. По-важни произведения: „Българи отъ старо време“, „Маминото детенце“, „Хаджи Ненчо“, „Горчива сждба“, „Дончо“, „Нено“, „Неда“, „Войвода“, „Горски пжтникъ“, „Записки за България и българитѣ“ и др.

Починалъ е презъ 1879 г.

Йорданъ Йовковъ — роденъ въ с. Жеравна, Котленско презъ 1884 год., но отрастналъ въ Добруджа. Първото му печатно произведение се появи въ 1905 г. Сътрудничилъ е въ много наши списания и вестници.

Първитѣ си разкази издава въ отдѣлна книга презъ 1917 год. И следватъ веднага следъ това следнитѣ произведения: „Разкази“ — II томъ, „Жетварьтъ“, „Последна радостъ“, „Пъсенъ на колелетата“, „Старопланински легенди“, „Разкази“ томъ III, „Чифликътъ край границата“, „Ако можеха да говорятъ“ и др.

Йорданъ Йовковъ е и драматургъ. Отъ неговото перо сж драмитѣ: „Албена“, „Боряна“, „Обикновенъ човѣкъ“ и „Милионерътъ“ — всички играни въ Народния театъръ.

Йорданъ Йовковъ е писателъ реалистъ — той е най-добриятъ майсторъ на българската речъ.

Почина въ София презъ 1938 г.

Въ нѣколко последователни книжки ще запознаемъ нашитѣ абонати съ българскитѣ писатели и тѣхнитѣ творби.